

Μπορεί να ακούγεται υπερβολικό, πιθανότατα και ανακριβές, αλλά το πλήθος των δυνάμεων ασφαλείας μαζί με το σύνολο των παρελασάντων, ίσως να ήταν μεγαλύτερο από εκείνο των θεατών. Μόνο οι κάτοχοι διαπιστεύσεων ή προσκλήσεων είχαν πρόσβαση, ενώ οι πολίτες που επιθυμούσαν να παρακολουθήσουν αφέθηκαν να πλησιάσουν μετά το ύψος της Βουκουρεστίου και χαμηλότερα.

Ο λόγος ήταν να μείνει η πλατεία Συντάγματος, κλειστή, αποκλεισμένη από το κοινό, ώστε να μην δημιουργηθούν επεισόδια εις βάρος των εκπροσώπων της εξουσίας που παρίσταντο.

Ευθύς μετά το πέρας της παρέλασης, η οποία μάλιστα πραγματοποιήκε ιδίοις μέσοις, εννώ ότι δεν χρειάστηκε κάποιος ημεδαπός επιχειρηματίας να χορηγήσει τα καύσιμα των μηχανοκίνητων τμημάτων, η πολιτική ηγεσία του τόπου έκαμε δηλώσεις.

Μπροστά στην κάμερα μίλησαν ο πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου και ο υπουργός Εθνικής Αμύνης με το γνωστό σοβαρότατα μεγαλόπρεπο ύφος του.

Εδώ, ας θυμηθούμε τον προ 20ετίας, χαρακτηρισμό, από πολιτικό του αντίπαλο για την Δημαρχία της Αθήνας: «ο κύριος Τίποτα». Ο οποίος κήσσορας και γεννήτορας του

χαρακτηρισμού, δέχτηκε προ μηνών πρόταση από αυτό τον συγκεκριμένο υπουργό, να εκπροσωπήσει την Ελλάδα στη στρατιωτική σύνοδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ναι, ο προταθείς, είναι το ίδιο πρόσωπο που μεσούσης της κρίσης των Ιμίων, βρισκόταν στο τηλεοπτικό πλατό.

Ναι είναι το ίδιο άτομο που μια τριετία αργότερα, χειρίστηκε τόσο άτσαλα την υπόθεση Οτσαλάν και ναι είναι ο ίδιος πολιτικός, που έχασε από τον κύριο τίποτα στις Δημοτικές εκλογές. Και πάνω απ' όλα ναι, είναι ο ίδιος που μας ανακοίνωσε ότι μαζί τα φάγαμε. Και τελικά ο υπουργός συνεκτιμώντας όλα αυτά, του έκαμε τη σχετική πρόταση. Ο δε «μαζί τα φάγαμε» δήλωσε ότι τον τιμά τη πρόταση αλλά δεν μετανιώνει για τον χαρακτηρισμό του προς τον υπουργό, τότε που ήταν συνυποψήφιοι.

Όλη αυτή την ψυχοπάθεια σκεφτόμουν, καθώς περπατούσα στην πόλη, το δροσερό, ηλιόλουστο μεσημέρι της 25^{ης}, με λίγο άνεμο, όπως ταιριάζει σε μια ανοιξιάτικη μέρα.

Θαύμαζα τις Ιουδαίες που στολισμένες πλημμυρισμένες από άνθη αποχαιρετούσαν το χειμώνα στην μικρή πλατεία στο «όμορφο», παρατηρούσα τις λιγοστές είναι η αλήθεια σημαίες που κυμάτιζαν στα μπαλκόνια, θυμήθηκα τα νιάτα μου που ήταν περίπου υποχρεωτικό και βέβαια ξαναγύρισα στις αιτίες που: *«...άδειασαν την πατρίδα και την ελευθερία της τόσο, που καμιά φορά, Θεός συγχωρέσει μας, μισούσαμε και την πατρίδα και την ελευθερία.»*

Λίγο πιο κάτω στην οδό Ξενοκράτους, κάτω από το διαμέρισμα που ζούσε ο πρωθυπουργός της χώρας, εκείνο το ξημέρωμα της Παρασκευής 21 Απριλίου του '67, προσπάθησα να τον φανταστώ, να σέρνεται από κλιμάκιο της Ε.Σ.Α. σε κάποιο στρατιωτικό όχημα. Θα επεξεργάστηκε άραγε καλύτερα εκείνη τη στιγμή, η δήλωση του περί νέου Παρθενώνα που αφορούσε το Μακρονήσι;

Λίγα ακόμα μέτρα πιο κάτω, χαμένο στη οδό Σπευσίπου, ένα μικρό στίγμα, σπάνιου οικιστικού πολιτισμού αποκλεισμένο, ανάμεσα σε πιο σύγχρονα άσχημα κτίρια, ετοιμόρροπο, εγκαταλελειμμένο, ξεχασμένο.

Τι μου θύμιζε; Τον τόπο μου.

Και του χρόνου.